

"EDINOST"

izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torških, četrških in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— " " " 4.50 za pol leta . . . 6.— " " " 9.— za vse leto . . . 12.— " " " 18.—

Naročnine je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Ponamično številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifi v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnico in javno zahvalo, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema *upravnništvo* ulica Molino piccolo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame cije se proste poštnino.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je moč“.

Častitim našim g. naročnikom.

Častitim gg. naročnikom, ki še niso doposlali naročnine za prvo poluletje, poslali smo pošne naloge v zmislu prejšnjega naznanila. Kdor nam vrne pošni nalog, temu bomo primorani ustaviti list.

Zajedno vabimo na novo naročbo ter prosimo dosejanje čast. naročnike, da pravočasno obnové naročnino za drugo poluletje, katero je plačevati naprej.

Upravnništvo „Edinosti“.

O poročilu predsednika „Matice Slovenske“

Izv. dopis iz Ljubljane.

Na 31. občnem zboru „Matice Slovenske“, ki se je vršil 24. t. m., se je obširno dotaknil g. prof. Levec javne sodbe, ki v obče ni bila ugodna. Dejal je med drugim tudi sledeče: „Nekateri časopisi so jako pikro, jako osorno, da, celó pristransko in krivično sodili Matične publikacije; z neko škodoželjno slastjo so kazali na njihove hibe in nedostatke, popolnem pa molčali o trajni vrednosti spisov, izdanih od Matice. Nič jim ni ugajalo: ne vsebina, ne oblika, ne tisk, ne podobe. In vendar se trudi odbor resno in naporno, da bi dejal na svetlo samo dovršene in v vsakem oziru hvalevredne spise, ali že lani sem moral reči, da me slovenski pisatelji pri tem vse premalo podpirajo. Ako pregledamo društvene knjige zadnjih desetih let, vidimo, da podpirajo Matico do malega vedno isti pisatelji. Poleg tega jemati je še v poštev, da utihajo najpridnejši literati, ko prestopijo gotovo starost. Mladega naraščaja pa žal ni toliko, da bi mogel popolniti praznino. In sploh je opazati pri mladem razumništvu več kriticisma, nego veselja do resnega dela in idealnega navdušenja do pisateljevanja“ . . .

Tako g. predsednik. Mnogo resnice, a še več — zavijanja. In temu se čudimo.

*) Gospod dopisnik izreka jako strogo sodbo; odreči prostora pa mu nismo mogli in tudi nismo hoteli, ko nam iz sleherne vrstice zveni nasproti navdušenje za stvar — za našo pripevedno literaturo. Moralno odgovornost za to strogo sodbo prepuščamo seveda g. dopisniku, izjavljaje zajedno, da ne bomo kratili prostora tudi onim, ki so — drugane menenja. Ured.

PODLISTEK.**Máričina snubača.**

Povest. — Spisal O. K. Srčán.
(Dalle).

Sodišče je pisalo na Zaljanov rojstveni kraj, da se prepriča, je-li vse res, kar je Zaljan govoril. Dobilo je v odgovor potrjenje, in tudi, da mora iti Zaljan v vojsko, ker je že tri leta služil v vojaki.

In tako so Zaljana vtaknili med vojake na Laškem.

VIII.

V bolnišnici! Več opasno ranjenih vojakov leži na posteljah; pa tudi nekaj vojakov z majhnimi ranami. Ti sedé večidel na velikih mehkih stoli in se pogovarjajo med seboj o dogodkih, ki so jih doživeli v vojni.

Le eden se ne udeležuje teh pogovorov. Ako bi stopili bližje, spoznali bi — Milana Krivca.

Boril se je hrabro v vseh bitkah na Laškem, a v bitki pri Kustoci mu je predrila sovražna krogla levo roko. In tako je obležal v neki bolnišnici ob avstrijski meji.

Prof. Levec in prof. Stritar sta precej jedina in osamljena slovenska estetika. Njuna globoka, vsestranska literarna izobraženost, njuno mnogoletno uređovanje dveh najboljših in najuplivernejših beletrističnih listov ju v polni meri usposoblja za to. Prof. Stritar se javno ni izrazil o letošnjih leposlovnih in znanstvenih publikacijah naše Matice, a — poznajoči njegov ukus — preverjeni smo, da je z „obema rokama“ podpisal uničujoče, ostre, rezke kritike o beletrističnih skrupcalih à la „Gorski potoki“ — „Planinska idila“ in „Temni oblaki“. „Lj. Zvon“, „Dom in Svet“, „Edinost“, „Slovanski Svet“, „Slovenec“ in celó „Narod“ so bili složni v izjavi, da taki spisi niso vredni niti kake „ljudske knjižnice“. Seveda je bil različen način, izraz, s katerim so izrekli to svoje prepričanje; nò, smisel je bila povsod ista. Fini estetik Levec pa zato napada vse te liste ter jih natolcuje, da so bili „krivični“, „pristranski“ in „škodoželjni“ . . . Nò, razumemo ga. Kakor predsednik je menil, da mora braniti društvene sotrudnike, pri čemer je zašel tako daleč, da je — zatajil svoje privatno, z vsemi zgoraj navedenimi časopisi ujemače se menenje. Občudujemo ga in — pomilujemo, da more prinašati za take baže spise toliko, največjo žrtev! —

Ako hočem otvoriti čevljarnico ali krojačnico, ako hočem biti samostojen zidar ali kovač, se moram učiti in vaditi pri mojstrih leta in leta. Še-le ko sem dobil spričevalo sposobnosti, smem delati „na svojo roko“. Ako hočem postati učitelj, odvetnik, zdravnik, duhovnik, uradnik ali kaj drugega, se moram pripravljati, učiti in vaditi leta in leta. In potem še-le dobim svojo diplomu.

Če pa hočem biti slovenski pisatelj, ki mora združevati vsestransko, univerzelo izobrazbo in svetočno izomiko, če hočem biti učitelj, zdravnik in duhovnik vsemu narodu zajedno, v jedni osebi, tedaj pa se mi ni treba učiti — prav nič. Da umem le slovenski pisati, da vem, kaj je osebek, dopovedek, prislov in pridevnik, da le vem, da se zaljubljeni navadno poljubljajo, da otročaji za vsako malenkost jokajo, da starci godrnajo, mladenčji pa popevajo in popivajo, če vem le še, da je nebo modro, voda mokra, solnce vroče in

Tudi on je sedel na stolu, toda ni mu bilo mar govoriti njegovih tovarišev; mislil je le na svoj dom, na očeta, na Zorislavo, na — Márico.

„Bog ve, kako se je vse izšlo. Morda je Márica že Zaljanova žena. Oh, kako sem si želel kakega pisemca, toda od takrat, ko sem šel od doma do sedaj nisem dobil še nobenega poročila. In vendar sem pisal tolikokrat domov, naj me vendar obvestijo, kakó je z Márico, kakó z Zaljanom. Toda nisem dobil pisma in nisem ga dobil!“

Iz tega premišljevanja ga je vzbudil vsklik: „Oh, kako boli!“

Obrnil se je h kraju, odkoder je prihajal ta vsklik. Svojim očem ni verjel: v najskrajnejšem kotu sobe zagledal je — Zaljana.

V trenutku je pozabil, da je oni njegov tekmeč. Urno je ponesel svoj stol k Zaljanovi pos. elji, čudé se, kako je mogel on priti v bolnišnico. Hotel je govoriti, toda ostal je kakor nem, ko je videl Zaljana, bledega, prepadlega, tiščečega roko k srčni strani, v jednomer bolestno stokajočega: „Oh, to peče, to peče!“

Kmalu se je prepričal Milan, da ubogi ranjenec ni pri zavesti. Od jednega tovarišev je

led mrzel, — hej, če vse to vem, pa če sem prečital kdaj kup interesantnih romanov, pa malo Jurčiča, malo Stritarja, malo Kersnika in malo Pavlino Pajkovo, — o, potem pa kar pero v roke in — pisatelj sem . . .

Tako so mislili včasih in še mislijo nekateri naši „slavni“, „najpridnejši“, „velezasluzni“ — „pisatelji“. In izrabljevaje velikansko sušo v naših listih preplavljajo njihova predala; ubogi uredniki — ki si ne morejo drugače pomagati — popravljajo, pilijo in črtajo na tistih skrupcalih in zmašilih (katera moramo primerjati le sračjemu gnezdu, zlepljenemu iz različnih ukradenih bilk in zaplat) toliko časa, da izide na dan „Jakob“, ki je pa le — „na fiasco“ ostrizen in do kože obrit „Ezav“. Ti ubogi uredniki! Ti ubogi čitatelji! — „Slavni“ novelisti, povestničarji in „priznane“ romanopisateljice pa nosijo visoko svoje glave, rekajo Kersniku, Heyseju in Bourgetu: „moj kolega“ ter se bijó po prsih: „mi smo — mi!“ —

Ali hočete morda celó imena takih „najpridnejših“, ki stresajo svoja „dela“ v vse naše lačne liste, širé svojo „slavo“ ter begaje občinstvo, da mu zatarejo vsak čut do lepega, resničnega in izvirnega? —

Ne, to bi bilo prekruto! — Imenovati pa jih bomo morali ter jih brez pardona postaviti tja, kamor sodijo, ako bode brezuspešna sedanja — poštena — kritika v našem „Lj. Zvonu“ in drugod . . . Gospod Levec jim daje potuho, nò, mi si mislimo svoje ter bomo sodili po svoje — resnično — pravično.

Uboštvo slovenskega leposlovja ne sme in ne sme biti izgovor in zavetišče takim diletantom in kompilatorjem, zakaj bolje majhna, a dobra literatura, nego obširna, pa ničvredna.

Zapomnijo naj si naši pisatelji in pisateljice, da so minuli časi, ko so bili „slavni“ različni „Andrejčekovi Jožef“, ko so se glorificirali različni „Bilci“, „Jerani“ in „Žemlje“! Sedaj, ko zmagujejo drugod že naturalizem, rejalizem, impresijonizem, iluzijonizem, fenomenalizem, satanizem, verzem . . . „izmi“, kateri nekaterim našim „slavnim“ niti po imenu niso znani . . . sedaj moramo zahtevati i mi, da se povspno naši „Slavoljubi in drugovi“ vsa j

izvedel, da je bil Zaljan v 28. pešpolku in pri Custoci smrtno ranjen.

Zopet se je obrnil k bolniku.

„U, u, to peče! — Kako se je to zgodilo!? Stojimo — grmi — deremo z bajoneti naprej — krogla je zadela poleg mene stoječega — v očeh se mi je stemnilo — groza me je prešinila — kaj, če še mene zadene — o! — hotel sem bežati — za menoj gredoči so me rinili naprej — nikamor nisem mogel — o, o, grozno — od strahu nisem mogel streljati — grmelo je, zrak se je tresel, krogla je zadela pred menoj stoječega — joj meni!“

Zaljana je polil pot, stresel se je, močno dihal, oni pa je nadaljeval po kratkem presledku:

Kroglje so sikale poleg mojih ušes — pred menoj, za menoj, okoli mene padajo — obrnil sem se, bežal. — Močan „stoj!“ zagrmel mi je nekdo, „naprej!“ — obrnil sem se — tekel s puško naprej, — tu, nenadoma — čutil sem, da se nekaj ostrega, pekočega vrtiva v moje telo — joj mi, zadet sem — popal sem puško — besno mahal okolu sebe — tu se — . . . (Pride še).

na stališče, na katerem so stali ruski, francoski in italijanski literati pred 50 leti! Vsaj — pravimo, zakaj več zahtevati ne moremo seveda... Kar je pisal letošnji in v lanski 12. številki „Lj. Zvon“, ponovimo naj še mi: Učite se, pisatelji, napredujte! Naj vas ne straši filisterska ozkosrčnost in bolna moralistika! Resnica in pravica vam bodita edini normi navzlic kričanju zastarelim poetikam in plesnivim estetikam! — Če pa tega nečete in ne morete, pustite pero na miru, sicer doživite kritike, da vam bodo stali lasje po koncu, pred katerim vas ne ubranijo trije — Levci...

Kritikasterstvo bomo vedno pobijali; pošteno, vzrastke in plevel zatirajočo kritiko pa podpirali s vsem idejalnim navdušenjem.

Gospod urednik! Črez mero mi je narasel moj dopis, a dobro je, da povem jedenkrat na polna usta, kaj mislimo in kaj zahtevamo od nekkih slovenskih pisateljev mi, „mlado razumništvo“...

Neresnico je trdil dalje g. predsednik rekši, da je slovensko časopisje „molčalo“ o „trajni vrednosti“ spisov, ki jih je dala Matica na svetlo. Resnica pa je, da so se vsi slovenski listi prav laskavo izrekli o Štrekljevi izdaji „Sloven. narod. pesmij“ in o „Letopisu“, ter kolikor toliko pohvalno o znameniti „Zgodovini slov. slovstva“.

Žalostno istino pa je govoril g. predsednik o prezgodnjem obmolknjenju naših starejših literatov. G. prof. Stritar se je umaknil iz slovenskih listov; naj bi pisal vsaj za — Matico! Sicer greši zoper svoj narod, ki britko potrebuje vsaj njegovih — spominov... In naša Kersnik in Tavčar, — duhoviti starosta Mencinger, — prijazni Starè, preprosti, ljubeznjivi Detela... kje so??! Goethe, Schiller, Grillparzer, Zola, Shakespeare, Tolstoj, Dante itd. so obelodanili v svojih moških letih najzrelejša dela; — naši „starine“ pa molče ali se pa — „kujajo“...

Vivos voco! —

Toliko bi imeli pripomniti k poročilu sicer vrlega, v istini požrtvovalnega in jako sposobnega predsednika Sl. Matice. Sine ira! — Nadejamo se pa še odziva v drugih listih; saj prilika je prelepa, da bi se ne povedala — resnica.

Kdor pa meni, da delamo komurkoli krivico, naj se oglasi! Na vsak njegov razlog imamo na razpolago tri, štiri... —

Na zdar, g. redaktor!

Ivan Noč.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 30. junija 1896.

Ljubljanski župan pred cesarjem. Iz Ljubljane nam pišejo: „Poročila o avdijenciji našega župana Ivana Hribarja pri Njegovem Veličanstvu vzbudila so med nami splošno radost. Ljubeznjivost cesarjeva bila je uprav očarujoča. Uprav očetovsko skrbnostjo povpraševal je cesar o odnošajih v Ljubljani, posebnost pa, kako napredujejo popravilna in nove zgradbe. Cesar se je pokazal jako dobro obveščene o škodi, ki jo je povzročil potres, in izrekel je iskreno željo, da bi Ljubljana čim preje vzevela iz razvalin. Tudi glede vprašanja premestitve vojaške bolnice in oskrbovalnega magacina pokazal je naš vladar svojo naklonjenost do mesta ljubljanskega, in so Njegove besede utrdile nado, da se ugodno reši to za Ljubljano prevažno vprašanje. Toda besede, ki jih je izrekel cesar pred zvršetkom avdijencije, zaslužijo, da jih zapišemo zlatimi črkami: rekel je, da je zadovoljen na izvolitvi Hribarjevi ter da je prav rad potrdil to izvolitev“.

Tako naš dopisnik. Mi pa si ne moremo kaj, da ne bi napisali nekoliko refleksije, v dokaz, kako malenkostni so izvestni krogi v presojanju političnih in narodnih stremljenj. Napravimo le paralelo med njih postopanjem in pa krasnim vzgledom cesarjevim.

Da prav razumemo zlati pomen teh besed, moramo pomisliti, kako je pred in po izvolitvi delal aparat vsega nemškega časopisja, da bi očrnil Hribarja kakor strašnega radikalca in rusofila.

Ti ovaduhi so dobili zasluženo lekcijo po ljubeznjivosti, s katero je naš presvitli cesar vsprejel gosp. župana Hribarja. S tem je povedalo Njegovo Veličanstvo, da zvestoba v načelih in močatost v borbi za prava svo-

jega naroda — in naj je slučajno sistem tak ali tak — ne ponižujejo nikogar pred Najvišim prestolom, marveč, da se cenijo tam — odkriti značaji.

Vsprejem Hribarja pri Njeg. Veličanstvu je nekak „pendant“ besedam, ki jih je cesar spregovoril nedavno temu do jednega čeških delegatov, iz kojih besed je bilo razvidno, da Njeg. Veličanstvo ne šteje v greh kritikovanja na obstoječem sistemu. Njegovo Veličanstvo spoštuje in ceni svohodo kritike. Tu imamo torej prejasen vzgled pravega konstitucionalnega mišljenja, vzgled, izrazujoči strogo obsodbo nad onimi, ki toli radi sumničijo lojalnost nas Slovencev le radi dejstva, ker nismo v taboru sedanjega sistema. Zapomnite si torej vsi in na vseh krajih: tudi najstrožja opozicija proti sistemu — dokler se stremljenja te opozicije gibljejo v okvirju monarhije — ni bila nikdar in se absolutno ne sme smatrati znakom neojalnosti. Vsled krivega spajanja opozicije proti sistemu z lojalnostjo do države, morali smo mi avstrijski Slovani prebiti marsikojno krivico. Da bi le hoteli oni, ki so delali to krivico, crpiti pouk iz vzvišenega vzgleda, ki ga jim je podal naš milostni vladar s tem, da je „rad“ potrdil in potem tudi premilostno vsprejel razupitega „radikalca in rusofila“ Hribarja! Ako je res, da slabi vzgledi kvarijo dobre običaje, moralo bi pa biti tudi narobe: taki dokazi plemenitega mišljenja morali bi boljšati — slabe običaje.

Židovsko-liberalna stranka je hudo bolna. Kakor obupani bolnik, ki si ne ve več pomoči, leta od mazača do mazača ter si išče leka v najrazličnejših sredstvih, tako tudi nemški levičarji letajo od shoda do shoda, da bi kje staknili zdravnika, ki bi jim oživel nekdanjo popularnost med Nemci. Toda recept je vedno isti, nikjer je ni nove oživljajoče ideje, vedno le stare in iste fraze. Le imena menjajo tem zdravilom, zmes ali vsebina ostane vedno ista. Minole dni so se zbrali nemški zaupni možje v Pragi. Sklenili so, da zasnujejo res „ljudsko“, nemško in napredno stranko. Ali ti ljubi Bog: odkar čitamo novine — in to je že precej dolgo — trde vedno gospóda nemško-liberalna, da oni jedini so prava ljudska stranka, da so nemška stranka, in da so napredna stranka. Ali gospóda res ne vedo nič novega?! Za te — fraze ne dajo Nemci ni pečenega groša. Izvolili so tudi odseke z jako različnimi zadačami, jako lahki in nemožni! Jedni naj bi skrbeli za trdnejo organizacijo v stranki. V stranki, v koji je pobeganje postalo epidemija in se dezertari še ponajšajo se svojim izdajstvom, v taki stranki ni možno niti govoriti o utrjenju organizacije. Drugi imajo seveda lažji posel: sestavljati jim bode manifeste do naroda. Med staro šaro liberalne stranke imajo toliko starih, obrabljenih sicer, a vendar še blestečih fraz, da je sestava kaknega „liberalnega“ manifesta prava igrača. — Tudi onim ne bode sila, ki bodo vsprejemali prijave kandidatur. Saj o prijavah kandidatur niso še pri besedi — volilci; pozneje, na volitvi bode že nekoliko neprijetne nemško-liberalnim kandidaturam.

Naše menenje je torej tako-le, da je nemško-liberalna stranka po praškem shodu tam, kjer je bila pred shodom: na smrtni postelji. Niti zdravilo ni novo, ampak so gospóde kopirali — stare recepte!

Različne vesti.

Imenovanje na pošti. Poštni vežbenik, pravnik Angel Pojani v Trstu, imenovan je konceptnim vežbenikom pri takajšnjem poštnem ravnateljstvu.

Sv. maša zadušnica za cesarja Ferdinanda I. Jutej, dné 1. julija, bode v stolni cerkvi pri sv. Justu slovesna sv. maša zadušnica za pokojnega cesarja Ferdinanda I. Tej službi božji bodo prisostvovali zastopniki oblastnij ter razne korporacije in deputacije.

Cirilo-Metodov dar. V ta namen so darovali moški podružnici družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu: g. J. Jesenko 10 kron, g. Andrej Zafred 4 krone, veleč. g. Ivan Tiringner kaplan v Truškah 2 kroni, dr. Jos. Abram 4 krone. Flenčkajnerji so darovali 1 krono 40 stot. Flenčkajnerji, praznujoči odhodnico Makedoniusa in god Abasa in Makedoniusa 12 kron. Vivant sequentes!

Občni zbor družbe „Lega Nazionale“ v Kopru Minolo nedeljo priredila je slavna „Lega“ z velikim

aparatom svoj letni redni občni zbor v „latinskem“ Kopru. Za danes se ne moremo spuščati v obširniše razpravljanje o tem značilnem zborovanju, kajti prostor nam ne dopušča tega. Omenjeno bodi na kratko, da je bilo „navdušenje“ splošno, kar je povsem neizogibno, kadarkoli se sestanejo „latinski bratje“ iz Trsta in Trenta v kojem istrskem gnezdu. Zborovanja se je seveda udeležil tudi tržaški liberalni župan dr. Pitteri...

Kakor razvidimo iz poročila o tem zborovanju, objavljenega v tukajšnjem magistratovem trobilu, imela je „Lega“ dné 31. decembra 1895. leta 112.015 gl. 83 nč., skupnega premoženja. Glavni oddelki bili so trije: tridentinski, „adriatico“ in pa dalmatinski. — Najznamenitiši sklep zbora bil je že tolikokrat — a sevé vselej brezvzpešno — obnovljena resolucija, da mora avstrijska vlada na vsak način zasnovati v Trstu italijansko vseučilišče in pa italijansko učiteljsiše. Dokler pa ni še tega vseučilišča, dotlej pa mora avstrijska vlada priznavati polnovaljavnimi diplome in spričevala zrelosti, koja izdajajo italijanska vseučilišča — avstrijskim dijakom.

Umevno je tudi, da je bilo mnogo govora o „latinstvu“, o „pensiero nazionale“, o potrebni samobrani „zatiranih“ Italijanov v Avstriji (ubožci!) in več takih lepih stvari. Med udeležnike razdelili so celó lističe, na kojih je bilo tiskano med ostalim, da zboruje „Lega“ „Per difesa dell'ávita divina favella“ (!) (V obrambo staropododanega božanstvenega jezika.)

V ostalem bilo bi nam še omeniti, da so zborovalci mnogo, mnogo banketovali in pa -demonstrovali. O tem pa govorimo na drugem mestu. Za „lojalnost“ zborovalcev govori tudi dejstvo, da so postavili na oder koperskega gledališča, kjer se je vršilo zborovanje, kip, — ne morda Nj. Vel. cesarja, ampak kip — Danteja.

Zveza štirih republik istrskih. Minolo nedeljo, dne 28. t. m., vršil se je v Kopru občni zbor glasovitega društva „Lega Nazionale“. Iz ust očevideca smo čuli, da je bilo tam strašno „lušno“, kajti vladala je tam uprav republičanska svoboda. Dotični očevidec (Italijan) nam je pripovedoval tako-le: Bilo je v Kopru minolo nedeljo veliko ljudstva. In to ljudstvo ni bilo le veselo, ampak čutilo se je dokaj svobodno. V svobodi pa kipijo srca, a kar je v kipečih srcih, prodira navadno z elementarno silo tudi skozi usta. Faktum je, da je bilo tu in tam čuti vsklikov: „Viva l'Italia!“, „Viva Garibaldi!“, „Viva l'Istria italiana!“, „Viva re Umberto!“ Bilo je res tako, kakor da smo v kaki istrski — republiki.

Ker pa so bili že tako „lušni“ v republiki koperski, kako bi mogli pozabiti na sesterski republiki v Poreču in v Piranu?! Ne, tako nemarni niso naša gospóda! Tudi vreme je bilo krasno v ponedeljek dne 29. t. m. Krasno vreme, vneta srca — rezultat: krasna vožnja iz Kopra v Piran in Poreč. S parnikom „Santorio“ odpeljali so se podaniki koperske republike najprej v Poreč, kjer jih je pričakoval tudi presv. gosp. deželni glavar Campitelli. Tu so občudovali latinske spomenike kozjega mesta in po mali južini odpeljali so se — spremljani po deželnem glavarju Campitelliju — združeni republičani koperski in poreški, v republiko piransko, kjer so, seveda, zopet občudovali prastaro-latinske spomenike. Ker pa je v Piranu sedaj menda nekoliko bolj pazno ces. kr. okc, odveli so se potem trojno združeni republičani v Portorose, kjer so „slučajno“ našli tudi glavarja četrte republike — bujske. Torej pod pokroviteljstvom „Lega Nazionale“ in deželnega glavarja isterskega vršila se je — in to ob času, ko je pred Portorose (tudi „slučajno“) priplul Lloydov parnik „Metcovich“ z italijanskim admiralom Accinijem na krovu — četerozvezna pojedina in veselica republik Buje, Koper, Poreč in Piran. Dve godbi sviralí sti znane koračnice ob nič manj znanih „patrijotiskih“ vsklikih. Ali ni pomenljivo to: italijanski general Mocenni jih je počastil nedavno temu na kopnem, italijanski admiral Accini pa sedaj na morju?!

Našemu nemškemu oficijozu kar blešči danes obraz samega veselja, ker so slavnosti v Kopru baje prošle „programmässig und anstandslos“. Da-li so te slavnosti v Kopru res prošle „anstandslos“, to naj obračuna slavni oficijoz se svojo avstrijsko

vestjo, na to stran se torej nočemo prepirati žnjim. Ker pa pravi, da so prošle tudi po programu, bi pa vendar radi vedeli, da-li je bilo že na programu tako, da pride italijanski admiral obedovat prav pred Portorože in prav ob istem času, ko so bile tam združene vse štiri republike istrske?!

Ob tej priliki bodi tudi omenjeno, da se ne spominjamo, da-li je „Tagblatt“ napisal tako pohvalno pismo tudi tedaj, ko je v Sezani zborovala družba sv. Cirila in Metoda! Spominjamo pa se prav dobro, da je Ciril-Metodova skupščina posebnim sklepom izjavila nepremično udanost našemu cesarju in kralju, da se je posebna deputacija predstavila okrajnemu glavarju s prošnjo, da sporoči na Najvišje mesto to izjavo, ter da se je Njegovo veličanstvo milostno zahvalilo na tem sklepu. Da-li so se tudi v Kopru storili taki sklepi, o tem pa modro molči, prijatelj „Tagblatt“.

O „Mattinu“ ne govorimo. Piše tako, kakor pišeta „Indipendente“ in „Piccolo“. Da ni oseb vmes, združil bi se „Mattino“ prav lahko z jednim ali drugim imenovanih dveh listov. Saj stvarno ni nobene razlike med njimi.

Nur so weiter „anstandslos und programmässig“! Na svidenje torej na prihodnjem občnem zboru „Lege Nazionale“!

O pripravah za občni zbor „Lege Nazionale“ smo prejeli minole sobote iz Kopra: Naši „buoni amici“ pripravljajo se na velike praznike „dobrodelnega šolskega“ društva „Lege Nazionale“. Slavni municipij dal je natisniti velikanske oklice do concittadinov — in na teh oklicih so natisnjena imena vseh svetovalcev poleg županovega —, kojimi pozivlja na lep vsprejem milih in dragih gostov.

V koliko je to društvo res „šolsko“, to kažejo že vse agitacije in priprave za slavnosti. Občinski sluge priporočajo po mestu posebno gostilničarjem, naj balončke z italijanskimi barvami pomešajo tako, da ne bode demonstracija preočevdina.

Da, da, iz programa in iz priprav je razvidno, v koliko je društvo res le šolsko in v koliko političko. Vse bode v italijanskih barvah. Vedno škilijo gospodje tja čez morje, na barve, ki so podobne barvam riža, graha in jagod, in vtikajo jih, kjer le morejo. Ne, ne vsikdar. Ko gre za njih — žep, postajajo gospoda koperska celó Avstriji. Čujte le! Ker pluje sedaj iz Kopra in v Koper neki italijanski parnik z italijansko zastavo in — dela konkurenco koperski gospodi, so le-ti kar iz sebe in kar zgražajo se, kako da morejo avstrijske oblasti dovoliti kaj takega! Taki so gospoda, kadar gre za njih žep, drugačni seveda, kadar treba demonstrirati proti Avstriji!

Kruhov.

Prezvzišeni škof Ivan Krstnik in domovina. Prezvzišeni vladika poreško-puljski je napisal nastopno oceno o prekrasni knjigi župnika Ivana Nepomuka Jemersiča: „Materino delo za Boga in domovino“:

„Velečastni gospod!“

Za uljudni in dragoceni dar Vaše prečastnosti ne bi se mogel drugače oddolžiti, nego da se Vam srčno zahvaljujem.

Milostljivi Bog, ki blaži človeška dela ter jih venča z dobrim vspedom, koderkoli se širi njegova največja slava — blagoslovi Vas in podeli Vaši krasni knjigi svojo milost, da obrodi željeni in od vseh domoljubov pričakovani sad, namreč pravo srečo in svetost v družinah: vse na korist svete matere cerkve in korist mile hrvatske domovine.

Vam zelo hvaležen, ostajam z odkritosrčnim izrazom svojega posebnega spoštovanja

udani Vam v Gospodu

Ivan Krstnik Flapp, l. r.
škof poreški.

Poreč, 21. septembra 1895.

Prezvzišeni je gotovo počastil le samega sebe, ko je toli lepimi besedami proslavil delo duhovnika za cerkev in milo domovino. Ker pa delo za domovino se ne sme omejevati le na lepe knjige, ampak mora obsezati tudi živo besedo vspodbuje do priprostega naroda, in ker moramo domovini, ako hočemo, da res ostane „naša“, priboriti tudi vsa politička in narodna prava, nadejamo se, da prevzvišeni škof Flapp ostane odslej dosleden ter da svojo veliko ljubezen do „mile hrvatske domo-

vine“ prenese tudi v praktično življenje. Do sedaj ni smo videli te ljubezni v praktičnem življenju; veselilo nas bode tem bolj, ako bode v prihodnje — drugače!

Mestni svet tržaški. Kakor smo že sporočili, bode imel nač mestni svet nocoj zopet sejo, v koji bode nadaljeval razpravo o proračunu. Zatorej objavimo v prihodnjem izdanju poročilo o poslednji seji za jedno s poročilom o nocojsnji.

Odlikovana policijska agenta Srbski kralj Aleksander podelil je tržaškemu policijskemu agentu Karlu Grandiju zlato dvorno olajno brez krone, agentu Sambiju pa srebrno olajno s krono, in to v priznanje službovanja povodom bivanja srbskega kralja v Trstu.

Breztaknost vojaškega kapelnika. Od več strani poročalo se je o dogodku, ki ga ne moremo dovolj ostro obsojati.

V soboto koncertovali sti na javnem vrtu vojaški kapeli c. in kr. pešpolka št. 87 in v Gorici garnizujučega c. in kr. pešpolka št. 47. Laško občinstvo je obema godbama jako pridno ploskalo, ker sti svirali skoraj same laške kompozicije in posebno one znane tržaške poulične „canzonette“.

Kapelnik c. in kr. pešpolka št. 47, plem. Benczur, hotel pa je menda doseči še poseben efekt in se prikupiti laškemu občinstvu, ter je dal zasvirati ono zloglasno, izzivajočo pesem „lassé pur che i canti e subi“ itd.

Komaj so Lahi začeli to pesem, začeli so kakor besni ploskati in kričati, a g. kapelnik se je tako spozabil, da je to pesem še dvakrat dal zasvirati.

Navzoči Slovenci bili so globoko užaljeni vsled te neverjetne demonstracije in breztaktnosti c. in kr. vojaškega kapelnika — in to tem bolj, ker se je to dogodilo na predvečer občnega zbora društva „Lega Nazionale“, ob kakoršnih prilikah je razgreto tržaško občinstvo še posebno disponirano za demonstracije proti slovenski narodnosti. — Nekateri naših rojakov, ki so bili navzoči pri tej demonstraciji, obrnili so se takoj drugi dan do političnega društva „Edinost“, da ukrene potrebno v varstvo žaljene slovenske narodnosti.

Kakor smo doznali, predstavila se je v nedeljo deputacija omenjenega političnega društva vojaškemu poveljniku, kateri je isto jako ljubeznjivo vsprejel ter obljubil, da se taki neprijetni prizori več ne ponovijo.

Mi se zanašamo popolnoma na znano pravico vojaških oblasti, ki so se do sedaj pri nas vedno kazale nepristranskimi proti različnim narodnostim, in upamo, da pojasnijo te oblasti tudi g. Benczur-ju, da leži Trst še na avstrijskih tleh in ne v območju — peterožarne zvezde.

Iz Rojana nam pišejo: Minolo nedeljo je preč. g. župnik propovedoval slovenski. A sedaj imamo dokaz v rokah, da gosp. župnik nima v potrebni meri jezika slovenskega v svoji oblasti. Koncem propovedi pa mu je šlo jako gladko, ker je govoril — italijanski. Naznanil je namreč onim, ki si žele italijanske propovedi, da naj počakajo, dokler pride novi škof, kajti: „*Iddio non ha fatto soltanto degli Sloveni, ma bensì anche Triestini e Istriani*“. Pravijo, da je bil g. Jurca bister dečko na gimnaziji, toda narodpisja si je mož pridobil presneto malo. Jako mora imeti zmešane pojme, ako dela razliko med Slovenci in Tržičani in Istrani? Mar slovenski okoličani niso Tržičani? Mar Tržičani in Istrani niso po jednem delu — Slovenci? O mi razumemo gospoda župnika; nisi upal s pravim imenom na dan. Na Italijane je mislil, a o Tržičanih je govoril. Da, Bog je — ne naredil — ampak ustvaril tudi Italijane in in njim se mora propovedovati beseda božja v njih jeziku, kjer je — res potreba. V Rojanu pa take potrebe ni! Od ono malo Italijanov, ki jih je v župniji rojanski, zahaja le mal del v cerkev, in tisti, ki zahajajo, zahajajo — kar je konstatirano — v mestne cerkve. To je konstatirano. Konečni vseh vse nasprotno agitacije bode — veruje naj nam g. župnik! — jednak ničli!

G. župnik se zgovarja na statistiko. No, tudi v tem pogledu bode postreženo g. župniku, samo malo potrpljenja prosimo. Pa saj se je lahko prepričal pri litanijah minolega ponedeljka, kdo hodi v rojansko cerkev — ko je vzlic volji gospodov na koru — vse občinstvo jelo peti v slovenskem

je ziku „Sveto“ Poročajo nam tudi o dveh grdih činih, ki sta se prigodila te dni v Rojanu. Mi seveda najostreje obsojamo take čine, ali g. župnik bi močno grešil, ako ne bi teh izbruhov poštevval kakor prerresni opomin, do kam utegne priti pohujšanje!

Za Dolino, Osp in Pičanščino. Interpelacija, ki sta jo predložila vladi poslanca Spinčić in Laginja, se glasi:

„V ponedeljek dne 8. junija t. l. utrgal se je oblak nad Dolino v okraju koperskem, da je voda povzročila veliko škodo v vinogradih, na poljih in livadah, in je razorala ceste. Tamošnja gospodarska zadruga sama ima v svojem na novo zasajenem vinogradu nad 400 gld. škode.“

V osapski občini, krajni občini Dolina, tudi v okraju koperskem, povzročila je povodenj dne 6. junija t. l. tudi veliko škodo v vinogradih, na poljih, livadah in na cestah.

V petek dne 5. junija t. l. bilo je v krajni občini pazinski, v okraju istega imena, sosebno na Pičanščini, mnogo sel potolčenih po toči in jako poškodovanih.

Na temelju tega stavljajo podpisani nastopni nujni predlog:

Visoka zbornica naj izvoli odločiti:

C. k. vlada se pozivlja, da v najkrajši dobi izvede poizvedovanja o škodah, nastalih po nalivu v Dolini in po povodnji v osapski dolini, v okraju koperskem, ter po toči v večih selih krajne občine pazinske v okraju istega imena, in da ukrene potrebno v odstranjenje bēde v onih krajih.

V formalnem pogledu se predlaga, da se takoj razpravlja o tem predlogu po vseh v §. 43. poslovnika predvidenih podvznanjih“.

Kakor smo že sporočili svojedobno, utemeljil je ta predlog gosp. posl. Spinčić in da je bila vsprejeta nujnost. Tako je na le, da stori c. k. vlada ono, na kar jo je pozvala zbornica. Nam bi bilo drago vedeti, kedaj in kako se bodo vršila poizvedovanja v onih krajih.

Vaje „Sokola“ za izlet v Devin. Kakor smo že sporočili, priredi čili naš „Sokol“ dne 12. julija izlet v Devin. Telovadne vaje za ta izlet prično v petek, dne 3. julija ob 8. uri zvečer v društveni telovadnici. K tej vaji vabijo se telovadci I. in II. moškega in telovadkinje I. ženskega oddelka. Tudi gojencem je svobodno priti. Povdariti pa je treba, da bodo smeli v Devinu nastopiti jedino le oni, ki so se udeležili pripraviljavnih vaj. Treba se je torej v petek prijaviti v društveni telovadnici. Obleka: telovadne modre hlače in bela telovadna srajca, ali pa sokolske hlače in rdeča srajca, telovadkinje v telovadni opravi.

Slovensko pevsko društvo v Trstu vabi na veselico, katero priredi prihodnjo nedeljo dne 5. julija t. l. na vrtu „Al Mondo nuovo“ z blagohotnim sodelovanjem tržaških in škedenjskih tamburašev z nastopnim vspeedom: 1. Majcen: „Mahoritsch“, koračnica, godba. — 2. Iv. pl. Zajc: „Šumski čar“, zbor. — 3. Mascagni: Intermezzo iz opere „Cavalleria Rusticana“, godba. — 4. *.*: „Venec hrv. nar. popevaka“, udara tamb. zbor. 5. Vilhar: „Ustaj“, mešani zbor. 6. Majcen: „Spomladanske rožice“, valček. 7. Witte: „Narodne pjesme“, potpourri, godba. — 9. Šaljiva tombola. 10. Iv. pl. Zajc: Zbor iz opere „Zrinjski“, godba. — 11. *.*: „Ruski ciganski valček“, udara tamb. zbor. — 12. Majcen: „Sinfonija v Es-dur“, godba. — 13. *.*: „Pozdrav“, mešani zbor. — 14. Kmoch: „Sokolska“, koračnica, godba. — 15. *.*: „Narodno hrvatsko „Kolo“, udara tamb. zbor. — 16. Ipavec: Pesem „Mrak“, godba. — 17. Vilhar: „Slovenec in Hrvat“, zbor. — 18. Majcen: „Zaklad“, polka fr. Na veselici svirala bode veteranska godba pod vodstvom gosp. Majcena. Med veselico razdele se dobitki tombole in se igra za premije na kegličcu. Po izvršenem vspeodu nadaljuje prosta zabava in na posebnem, razsvetljenem in urejenem prostoru ples. Začetek veselice ob 7. uri pop. Vstopnina za osebo 20 nč. Nadejaje se obile udeležbe, se slavnemu občinstvu priporoča

ODBOR.

Občni zbor „Slovenske Matice“ se je vršil min. sredo v mestni dvorani ljubljanski. Članov je bilo navzočih nekaj nad 40. Društveni predsednik profesor Levec je otvoril zborovanje z daljšim

ogovorom. Omenil je, da je v gmotnem oziru Matica preteklo leto vsled potresa pri društveni hiši trpela tako, da se je društveno premoženje zmanjšalo za 2277 gl. 79 nč., vendar še znaša 55.729 gl. 11 nč. Vkljub temu pa je za knjige dovolila 300 gl. več, nego prejšnje leto in letos je odločenih za knjige 5700 gl. Udov šteje Matica sedaj 2713 knjige društvene se bodo tiskale v 3000 izvodih. Gledé kritike Matičnih knjig omenja predsednik, da v raznih listih, vzlasti izvenljubljskih, ni bila posebno ugodna. Vzlasti so nekateri za to, da bi se iz Matice popolno izključili znanstveni spisi in da bi Matica gojila samo leposlovje. Odbor ni tega mnenja, ker sicer Slovenci nimamo nobenega obče-slovenskega znanstvenega društva. Tudi zanaprej bodo obsegali znanstveni spisi tretjino, leposlovni pa dve tretjini društvenih spisov. Predsednik se je zahvalil vsem, ki so ga podpirali pri upravi Matice. — Na to sta tajnik Lah in blagajnik dr. Staré poročala o društvenem delovanju. — Računskimi pregledovalci so bili izvoljeni gospodje Bradaška, Dimnik in Žagar. — Pri volitvi so bili izvoljeni odborniki gospodje: Bartel Anton, dr. Janežič Ivan, dr. Jarc Anton, Majciger Ivan, Pleteršnik Maks, dr. Sket Jakob in Vilhar Iv. Vse glasove razven jednega sta prejela gospoda Zupančič Vilibald in dr. Zupanec Jernej, konečno gosp. dr. K. Glaser 442 in Fr. Šuklje 437. Prvih deset gospodov je voljenih za dōbo štirih, zadnji za dve leti. Razven izvoljenih so prejeli še gospodje dr. Križanič 34, Bežek 24 in Perušek 8 glasov. — Oddanih je bilo 475 glasov.

CVII. odborova seja „Slovenske Matice“ se bode vršila jutri, dne 1. julija 1896. l. ob 1/2 6. uri popoldne v društvenih pisarniškimi prostorih. Dnevni red: 1. Naznanila predsedništva. 2. Potrjenje zapisnikov o CVI. odborovi seji in o XXXI. občnem zboru. 3. Volitev predsednika, obeh podpredsednikov, blagajnika, ključarjev in odsekov. 4. Posameznosti.

Učiteljsko društvo za šolski okraj Sežanski zborovalo bode na dan 2. julija t. l. ob 10. uri dop. na Repentabru. Dnevni red: 1. Predsednikovo poročilo. 2. Prečitanje in overovljenje zapisnika zadnjega zborovanja. 3. Slovniska obravnava na podlagi ber. koščeka „Modri škorec“ — prakt. poskus s 4. in 5. letniki. 4. Predavanje. 5. Nasveti. K obilni udeležbi njujndno vabi Odbor.

Italijanski admiral Accini odpeljal se je minolo noč z Lloydovim parnikom v Benetke.

Prosimo potrpljenja! Građivo se nam je poslednje dni nakopičilo tolikanj, da smo primorani odložiti marsikoko stvar na prihodnja izdanja.

Napad iz maščevanja. 21letni livar Albert Fragiaco, stanujoči v ulici del Lloyd hšt. 21., prišel je pred tremi leti ljubimkovati s takrat 18-letno L. S. iz Škednja. Dekle mu je povilo dvoje otrok. Fragiaco pa se je slednjič naveličal svoje neveste, zanemarjal jo je in pričel celó ljubimkovati z drugimi. Tega ni moglo prenašati srce ubozega ogoljufanega dekleta; ljubezen se ji je prelevila v sovražstvo in sklenila je maščevati se na zapeljivcu. Predsinočnem bil je Fragiaco v gostilni „Al Tirolese“ pri sv. Mariji Magdaleni Spodnji v veseli družbi. Morda po naključju šla je nesrečna S. mimo. Začuvša glas bivšega nje zaročnika, ustavila se je, stopila med vrata in ga pozvala na cesto. Razgovor bil je izvestno viharen, kajti že po nekolikih minutah pričel je Fragiaco klicati v pomoč. Prihitali so njegovi prijatelji iz gostilne. Našli so ga slonečega ob zid, iz desne roke pa mu je tekla kri. Napadalka je pobegnila. Povedal je, da ga je S. napadla nožem, toda on da je hotel odbiti sunek z desnico in tako mu je prizadela na vso srečo le dolgo rano na roki. Ranjenemu so zašili rano na zdravniški postaji, žensko pa so pozneje zaprli, toda stavili so jo začasno na svobodo, ker ima otroka bolnega.

Polkovnik — samomorilec. Minoli četrtek se je v Gradcu ustrelil vpokojeni domobranski polkovnik Sedlmajer. Vzrok temu samomoru bila je neozdravljiva bolezen: Sedlmajer imel je raka na jeziku.

Vojaški begun, ki je že nekaj doživel. Predvčerajšnjem dospel je z Lloydovim parnikom „Marie Valerie“ begun c. in kr. vojne mornarnice Teofil Winkles iz Port-Saida (Egipt) v Trst. Spremljal ga je kavās tamošnjega avstro-ogerskega konzulata. Winkles je rodom iz Zadra. Pred leti že je pobegnil iz vojaške službe, poneverivši pri-

lično svoto denarja. Da ne bi se dolgočasil, vzel si je družico s seboj, neko plesalko. Šla sta v Aleksandrijo. Ko pa so pošli novci, zapustila je „deva“ ubegega Winklesa, ki se je iz zgolj obupanja vpisal kakor prostovoljec v vojsko, namenjeno v Madagaskar. Med potjo pa se je skesal in skočil je raz parnik „Casimir“, na kojem je bil vkrcan, v sueški kanal. Dasi so bili mornarji takoj s čolni za begunom, jim je vendar srečno ušel. Slednjič pa se je naveličal stradanja in zato se je prijavil prostovoljno c. in kr. konzulatu v Port-Saidu, ki ga je poslalo v Trst. Tu so ga izročili kompetentni vojaški oblasti.

Koledar. Danes (30.): Spomin Pavla, apostola; Emilijana. — Jutri (1. julija): Teobald, puščavnik; Pambo, opat. — Polna luna. — Solnce izide ob 4. uri 20 min., zatoni ob 7. uri 45 min. — Toplota včeraj: ob 7. uri zjutraj 18.5 stop., ob 2 pop. 25 stop. C.

Loterijske številke, izrebane dne 27. t. m.:
Dunaj 56, 31, 58, 47, 69.
Gradec 51, 89, 30, 73, 35.

Najnovije vesti.

Dunaj 30. Nj. Vel. cesar je vsprejel danes kardinala Agliardiya v avdijencijo. Kardinal se je odsvolil, izročivši cesarju pismo, ki ga odpozivlja od svojega dosedanjega mesta.

Dunaj 30. Nemški liberalni listi javljajo iz Prage: Nemško-češki zaupni možje vsprejeli so soglasno na svojem shodu resolucijo, ki naglašá potrebo osnutja velike nemške naprednjaške stranke za prihodnje zasedanje državnega zbora. Ta stranka naj z vse odločnostjo brani interese nemške narodnosti, koji preté nevarnosti od vseh stranij (!) in naj se ravna neomahljivo po načelih svobode (?) in napredka ter ne sme dopuščati, da bi kdo stresal na sedanji ustavi. (Sedanji „zistem“ torej zeló ugaja gospōdi? Stavec.) Poslanci sedanjega državnega zbora naj se brezobzirno ravnaajo po teh načelih in, ako bi se jim upirala vlada, prestopiti jim je nemudoma v najstrožo opozicijo. Resolucija zahteva tudi, da poseben odsek postavi kandidate za prihodnje državnozbornske velitve

Gradec 30. Včeraj zjutraj umrl je v kopelji To-belbad pri Gradcu ekselencja Ermund Anton Peck, predsednik višega deželnega sodišča v Trstu.

Belgrad 29. Službeni list je objavil kraljev ukaz, s kojim imenuje kralj Aleksander kneza Črnogorskega, Nikito, imejteljem srbakega pešpolka št. 9. Kralj Aleksander je storil to v dokaz svojega prijateljskega čustvovanja za Črnogoro, za kneževu dinastijo, za kneza in njega hrabro vojsko.

Trgovinske brzojavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica za jesen 6.34—6.35 Pšenica za juni 1896 — do — Oves za jesen 5.21—5.22 Ht za jesen 5.32—5.34 Koruza za juli-avgust 3.79—3.81 — juni 1896 — nova f. 8.95—4.10.
Pšenica nova od 78 kil. f. 6.50—6.55 od 79 kil. 6.60—6.70, od 80 kil. f. 6.65—6.75 od 81. kil. f. 6.70—6.80, od 82 kil. for. 6.65—6.75 Ječmen —, — prosa 8.10—8.40.
Pšenica: Trg silno mlađen, 8 nvč. ceneje. Prodaja 20.000 mt. st. Oves 5 nč., koruza 10 nvč. ceneje. Vreme: lepo. —

Praga. Neratificirani sladkor for. 13.25, oktober-december 13.40. Neodložen.

Praga. Centrifugal novi, postavljene v Trst s carino vred odpošiljateljv precej f. 34.75—35 Concasse 36.50—37. Četvorni 37.75—38. V glavah (sodih) 39.—39.25 Havre. Kava Santos good average za juni 70.75 za oktober 69.75, mlađno.

Hamburg. Santos good average za juli 59.50 za september 58.— za december 58.—. Mirno.

	predvčera	danes
Državni dolg v papirju	101.30	101.40
v srobru	101.40	101.45
Avstrijska renta v zlatu	122.40	122.75
v kronah	101.06	101.—
Kreditno škojje	351.10	350.30
London 10 Lat.	119.90	119.85
Napoleoni	9.52 1/2	9.52
20 mark	11.75	11.75
100 italj. lir	44.40	44.40

Tržne cene

(Cene se razumejo na debelo in s carino vred.)

Domači pridelki.		Cena	od for.	do for.
Fitol: Koks	100 K.	9.50	9.75	
Mandoloni				
svetlorudeči				
temnorudeči				
kanarček				
bohinjski		9.—	9.25	
beli veliki		9.25	9.50	
mali		9.—	9.25	
zeleni, dolgi		8.25	8.50	
okrogli				
mešani hrvatski		7.25	7.50	
štajerski		7.50	7.60	
Maslo fino štajersko		65.—	70.—	
Ječmen št. 10		8.75	9.—	
9		9.75	12.—	
8		11.50	11.75	
Zelje kranjsko	100 K.			
Bepa				
Krompir, štajerski				
Proso kranjsko		9.25	9.50	
Leča, kranjska				
Speh ogerski		55.—	56.—	
Mast		51.—	53.—	

Kava Mocca	165.—	166.—
Ceylon Plant. fina	172.—	173.—
Peri	182.—	184.—
Java Malang	148.—	148.—
Portorico	163.—	164.—
Guatemala	144.—	145.—
San Domingo	156.—	157.—
Malabar Plant.		
nativo		
Laguayra Plant		
nativo		
Santos najfiniji	140.—	142.—
srednje fini	136.—	137.—
srednji	124.—	125.—
ordinar	118.—	120.—
Rio oprani		
najfiniji	148.—	144.—
srednji	135.—	137.—
Sladkor Centrifugal I. vrste	34.75	35.25
Concasse	36.75	37.—
v glavah	38.25	38.50
razkosani	38.50	38.75
Riž italijanski fini	19.75	20.—
srednji	18.75	19.—
Japan fini AAA	16.—	
srednji	15.—	
Raugoon extra	11.50	
I.	10.50	
II.		
Petrolej ruski v sodih	18.—	
v zabojih od 29 kil.	6.—	
Olje italijansko najfiniji	58.—	60.—
srednjefino	54.—	54.—
bombažno, amerik.	28.—	29.—
dalmatinsko	31.—	31.50
Limon Mesinski	3.50	4.50
Pomaranče	6.—	7.—
Mandeljni Dalmatinski	100 K.	
Bari	59.—	61.—
Pinjoli	87.—	89.—
Bohli Dalmatinski		
Puljski	10.50	10.75
Skojve Puljske		
Grške v vencih,	12.95	12.50
Sultanina	37.—	41.—
Vamperli	24.—	25.—
Olibe	29.—	31.—
Polenske srednje velikosti	40.—	42.—
velike		
male	41.—	42.—
Slaniki v velikih sodih		
v 1/2		
Šećilo	4.80	4.90

ŽELEZNIŠKI VOZNI RED.

a) **Državna železnica.** (Postaja pri sv. Andreju)

Od dne 1. junija 1896.

ODHOD:

6.30 predp. v Herpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.
8.35 " v Herpelje, Rovinj, Pulj.
4.40 popol. v Herpelje, Divačo in Pulj.
7.30 " v Herpelje (in od Herpelj brzovlak v Pulj, Divačo, na Dunaj, v Beljak.)
Lokalni vlaki ob praznikih:
7.35 zjutraj v Herpelje.
2.20 popol. v Divačo.
4.20 " v Boršt.

DOHOD:

8.05 predp. iz Ljubljane, Divačo, Herpelj.
9.50 " iz Pulja, Rovinja.
11.15 " iz Herpelj, Ljubljane, Dunaja.
7.05 popol. iz Pulja, Ljubljane, Dunaja.
9.45 " brzovlak iz Pulja, Rovinja, Dunaja, Beljaka, Ljubljane.
Lokalna vlaka ob praznikih:
7.29 popol. iz Boršta.
9.35 popol. iz Divačo.

P. N.

Začasni odbor društva za pogozdovanje in olepševanje Nabrežine in okolice uljudno vabi slavno občinstvo na ustanovni shod, kateri bode v nedeljo, dne 5. julija t. l. točno ob 10. uri predp. v občinskem uradu s sledečim dnevnim redom:

1. Čitanje in pojašnjevanje društvenih pravil.
2. Volitev stalnega odbora.
3. Razni nasveti in pogovori.

V Nabrežini, dne 20. junija 1896.

Začasni odbor.

Zaloga pohištva

tvrdke Alessandro Levi Minzi

Trst. Via Riborgo, 21 in Piazza Vecchia št. 2, nasproti prehodišču pod ljudsko šolo v starem mestu.

Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov, lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal in vsakovrstnih slik. — Na zahtevanje ilustriran cenik zastoj in franco. Naročeno blago stavlja se parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Zdravljenje krvi

čaj „Tisoočerni cvet“ (Millefiore).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim sluhajem, če peče v žolodcu, kakor proti slabemu probavljanju in hemoroidam. Jeden omoč za ozdravljanje, stoji 1.0 nč., ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.